Навесні мама садила квіти.

Прогортала сапкою землю і кидала насіння. Таке дрібненьке, як мачинки.

Просила, щоб і я допомагав, але мені нецікаво. Це ж дівчача робота.

— Ти знаєш, як буде гарно, коли виростуть квіти,— переконувала мене мама.

Начеб я ото перечу. І що мені до тих квітів? Ростуть — хай собі ростуть. Я їм не заважаю, і вони мені не заважають. І полин росте, і спориш, будяки ростуть. А їх ніхто навіть і не садив. Могли б і квіти самі вирости.

— Ти навіть не уявляєш, яка краса буде, коли квіти зацвітуть,— знову каже мама.— Чи уявляєш?

— Уявляю,— відказую зовсім байдуже і кидаю грудками на курей.

Скільки розмов про ті квіти. Начебто й справді щось дуже важливе мама робить.

І от квіти вже повиростали. Ціла клумба під хатою.

Голови позадирали догори і заглядають у небо.

Різні там є — не знаю, як вони називаються. Я тим ніколи не цікавився. Хай дівчата цікавляться. То їхня справа.

А потім у нас було свято.

День Перемоги.

Люди йшли до пам'ятника загиблим солдатам.

Ми з мамою зібралися теж.

— Треба ж квітів узяти,— сказала мама.

— Навіщо? — здивувався я.

— До пам'ятника покласти і подарувати ветеранам.

— Квіти подарувати? — не розумів я.

— Так. На свято дарують квіти. Без квітів свята не буває.

Ми нарізали квітів і пішли.

Біля пам'ятника звучала музика і було багато людей.

Я й не знав, що стільки людей живе в нашому селі.

Тьоті і дяді з орденами на грудях розповідали про війну.

І всі їх уважно слухали.

Я теж слухав і весь час дивився на тьотю, яка була у війну розвідницею. Її поранило в нашому селі. Вона розказала, що приїхала до нас із далекого міста, щоб побачити, яким стало сьогодні це село.

Потім діти дарували ветеранам букети.

— Подаруй он тій тітоньці,— простягла мені мама квіти.

Я підійшов до неї і віддав букет.

— Ой, які ж гарні! — сказала вона.— Це ти, мабуть, сам садив?..

— Ні, це мама.

— А ти ж їй допомагав, правда?

— Ні,— відповів я і похнюпився.

Тьотя помовчала, щось подумала, а потім сказала:

— Нічого, ти їй допоможеш наступного разу садити квіти. Мамі завжди треба допомагати. Згоден?

— Згоден,— промовив я і пішов назад.

Удома я мамі сказав:

— Давай будемо садити квіти.

— Квіти? — здивувалася вона.— їх же ранньої весни садять. Доведеться чекати тої ранньої весни. А до неї ще так довго.

Ще ціле літо, осінь, потім зима...

А якщо я раптом забуду до того часу про квіти? Що тоді?..

— Мамо, нагадаєш мені, коли треба буде садити квіти? Добре?

— Добре,— каже вона й усміхається.

Цікаво, чого вона усміхається?